

Zadeva C-582/08

Evropska komisija

proti

Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska

„Neizpolnitev obveznosti države – Davek na dodano vrednost – Direktiva 2006/112/ES – Členi od 169 do 171 – Trinajsta direktiva 86/560/EGS – Člen 2 –
Vračilo – Davčni zavezanec, ki nima stalnega prebivališča ali sedeža v Uniji –
Zavarovalne transakcije – Finančne transakcije“

Sklepni predlogi generalnega pravobranilca N. Jääskinena, predstavljeni
20. maja 2010 I - 7197
Sodba Sodišča (tretji senat) z dne 15. julija 2010 I - 7211

Povzetek sodbe

Davčne določbe – Usklajevanje zakonodaj – Prometni davki – Skupni sistem davka na dodano vrednost – Vračilo davka davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža na ozemlju Unije (direktivi Sveta 86/560, člen 2(1), in 2006/112, členi 169(c), 170 in 171)

Država članica, ki za zavarovalne in finančne transakcije, navedene v členu 169(c) Direktive 2006/112 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, ki jih opravijo davčni zavezanci, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Unije, zavrne vračilo vstopnega davka, ne krši obveznosti iz členov od 169 do 171 Direktive 2006/112 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost in člena 2(1) Trinajste direktive 86/560 o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov.

Določbe Trinajste direktive, zlasti njen člen 2(1), ki ne napotuje na transakcije, navedene v členu 169(c) Direktive 2006/112, je namreč treba šteti za *lex specialis* glede na člena 170 in 171 Direktive 2006/112, tako da pravica do vračila, navedena na splošno v njenem členu 170, ne more prevladati nad jasnim in natančnim besedilom člena 2(1) Trinajste direktive.

Tudi če se predpostavlja, da je neobstoje napotitve na člen 169(c) Direktive 2006/112 napaka zakonodajalca Unije, Sodišče ne more podati razlage z namenom poprave zgoraj navedenega člena 2(1). Poleg tega državi članici, katere ureditev je v skladu z jasnim in natančnim besedilom tega člena 2(1), ni mogoče očitati, da ni izpolnila obveznosti iz te določbe, ker naj ne bi podala razlage za popravilo te določbe, da bi se uskladila s splošno logiko skupnega sistema davka na dodano vrednost in popravila napako zakonodajalca Skupnosti. V zvezi s tem načelo pravne varnosti zahteva zlasti, da ureditev Unije omogoči osebam, na katere se nanaša, da se natančno seznanijo z obsegom obveznosti, ki jim jih nalaga. Upravičenci se morajo namreč jasno seznaniti s svojimi pravicami in obveznostmi ter ukrepati v skladu z njimi. To načelo je pomembno tudi v okviru prenosa direktive z davčnega področja. Ne glede na jasno in natančno besedilo zgoraj navedenega člena 2(1) namreč ni mogoče podati razlage z namenom poprave te določbe in s tem razširiti zadevne obveznosti držav članic.

(Glej točke 35, 46 in od 48 do 51.)